

Declarația de la Cambridge

Alianța Evanghelicilor Mărturisitori
(Alliance of Confessing Evangelicals)
21 aprilie 1996

Bisericile evanghelice din ziua de azi sunt tot mai dominate de duhul veacului acestuia decât de Duhul lui Cristos. Ca și evanghelici ne chemăm pe noi înșine la pocăință de acest păcat și la redescoperirea credinței istorice creștine.

În cursul istoriei, cuvintele se schimbă. În ziua de azi, acest lucru s-a întâmplat cuvântului “evangelic”. În trecut el a slujit ca o legătură a unității între o largă diversitate de tradiții bisericești. Biserica evanghelică istoric a fost confesională. Ea îmbrățișa adevărurile esențiale ale creștinismului ca cele definite de marile concilii (soboruri) ecumenice ale bisericii. Pe deasupra, evanghelicii au împărtășit de asemenea o moștenire comună în « solele » Reformei Protestante a secolului șaisprezece.

Astăzi, lumina Reformei a fost slăbită în mod semnificativ. Consecința este că cuvântul « evanghelic » a devenit atât de inclusiv încât și-a pierdut semnificația. Avem de-a face cu o pierdere primejdioasă a unității ce a luat secole ca să se formeze. Din cauza acestei crize și din cauza dragostei noastre pentru Cristos, pentru evanghelia și Biserica Sa, ne propunem să afirmăm o nouă dedicare adevărilor centrale ale Reformei și ale evanghelicilor istorici. Aceste adevăruri le declarăm nu din cauza rolului lor în tradiția noastră, ci pentru că credem că sunt centrale Bibliei.

Sola Scriptura: Eroziunea autorității

Doar Scriptura este regula inerantă a vieții bisericii, dar biserica evanghelică de azi a separat Scriptură de funcția sa autoritativă. În practica sa, biserica este ghidată mult prea des de către cultură. Tehnici terapeutice, strategii de marketing și ritmul lumii spectacolului deseori au mult mai multe de spus despre ceea ce biserica dorește, despre cum funcționează și despre ceea ce oferă, decât are Cuvântul lui Dumnezeu.

Păstorii au neglijat supravegherea lor legitimă asupra închinării, inclusiv asupra conținutului doctrinal al muzicii. În timp ce autoritatea biblică a fost abandonată în practică, în timp ce adevărurile s-au prăbușit din conștiința creștină și în timp ce doctrinele și-au pierdut proeminența, biserica a fost în mod crescător golită de integritate, autoritate morală și direcție.

În loc să adaptăm credința creștină ca să satisfacă nevoile consumatorilor, trebuie să proclamăm legea că fiind singura măsură a adevăratei neprihăniri și evanghelia ca singura veste a adevărului mântuitor. Adevărul biblic este indispensabil înțelegerii, grijii și disciplinei bisericii.

Scriptura trebuie să ne ducă dincolo de nevoile simțite către adevăratele noastre nevoi și să ne elibereze din a ne vedea pe noi înșine prin imaginile seducătoare, clișeele, promisiunile și prioritățile culturii de masă. Doar în lumina adevărului lui Dumnezeu putem să ne înțelegem pe noi înșine corect și să vedem grija lui Dumnezeu pentru nevoile noastre. Biblia, deci, trebuie să fie învățată și predicată în biserică. Predicile trebuie să fie expoziții ale Bibliei și ale învățăturii ei și nu exprimarea opiniilor predicatorilor sau ideilor veacului. Nu putem să ne oprim la ceva mai mic decât ce ne-a dat Dumnezeu.

Lucrarea Duhului Sfânt în experiența personală nu poate fi desprinsă de Scriptură. Duhul nu vorbește pe căi independente Scripturii. Aparte de Scriptură nu am fi cunoscut niciodată harul lui Dumnezeu în Cristos. Cuvântul biblic, în locul experienței spirituale, este testul adevărului.

Teza întâi: Sola Scriptura

Reafirmăm Scriptura inerantă ca fiind singura sursă de revelație divină scrisă, și doar ea poate obliga conștiința. Doar Biblia învață tot ceea ce este necesar pentru mântuirea din păcat și este standardul prin care tot comportamentul creștin trebuie măsurat. Negăm că orice crez, conciliu (sobor) sau individ ar putea să oblige conștiința unui creștin, că Duhul Sfânt vorbește independent sau contrar față de ceea ce este stabilit în Biblie și că experiența spirituală personală poate fi vreodată un mijloc de revelație.

Solus Cristus: Erodarea credinței cristo-centrice

În timp ce credința evanghelică devine tot mai secularizată, interesele sale au fost întunecate de cele ale culturii. Rezultatul este pierderea valorilor absolute, individualismul permisiv și o înlocuire a sfințeniei cu sănătatea, a pocăinței cu recuperarea, a adevărului cu intuiția, a credinței cu simțirea, a providenței cu întâmplarea, a speranței răbdătoare cu satisfacția imediată. Cristos și crucea Lui au fost mișcați din centrul viziunii noastre.

Teza a doua: Solus Cristus

Reafirmăm că mântuirea noastră a fost îndeplinită doar de lucrarea mijlocitoare a Cristosului istoric. Doar viața Să fără păcat și doar jertfa Sa înlocuitoare sunt suficiente pentru justificarea (îndreptățirea) și împăcarea noastră cu Tatăl.

Negăm că evanghelia este predicată dacă lucrarea înlocuitoare a lui Cristos nu este declarată și credința în Cristos și în lucrarea Să nu este solicitată.

Sola Gratia: Erodarea Evangheliei

Încrederea nejustificată în abilitatea umană este produsul naturii umane căzute. Această falsă încredere, umple acum, lumea evanghelică; de la evanghelia respectului față de sine, pînă la evanghelia bunăstării, de la cei ce au transformat evanghelia într-un produs ce trebuie vândut, iar pe păcătoși în consumatori care vor să cumpere, pînă la alții care tratează credința creștină ca fiind adevărată doar pentru că funcționează. Acestea reduc la tăcere doctrina justificării indiferent de angajamentele oficiale ale bisericilor. Harul lui Dumnezeu în Cristos nu e numai necesar ci este și singura cauză eficientă a mântuirii. Mărturisim că ființele umane sunt născute moarte din punct de vedere spiritual și sunt incapabile să coopereze cu harul regenerator.

Teza a treia: Sola Gratia

Reafirmăm că în mântuire suntem salvați de mânia lui Dumnezeu doar prin har. Este o lucrare supranaturală a Duhului Sfânt care ne aduce la Cristos prin eliberarea noastră din robia păcatului și ridicarea noastră din moarte spirituală la viață spirituală.

Negăm că mântuirea este în vreun sens o lucrare umană. Metodele, tehnicile sau strategiile umane în sine însuși nu pot îndeplini această transformare. Credința nu este produsă de natura noastră umană neregenerată.

Sola Fide: Erodarea articolului principal

Justificarea (îndreptățirea) este doar prin har, doar prin credință și doar datorită lui Cristos. Acesta este articolul prin care biserica stă în picioare sau cade. Astăzi acest articol este de multe ori ignorat,

deformat sau negat de către academicienii și pastorii care susțin că sunt evanghelici. Deși natura umană căzută întotdeauna a refuzat să-și recunoască nevoia de neprihănirea imputată a lui Cristos, modernitatea alimentează focul nemulțumirii cu evanghelia biblică. Noi am permis ca această nemulțumire să dicteze natura lucrării noastre și ce anume predicăm.

Mulți din mișcarea de creștere a bisericilor cred că înțelegerea sociologică a celor care ne ascultă este la fel de importantă succesului evangheliei ca adevărul care este proclamat. În rezultat, convingerile teologice sunt deseori divorțate de lucrarea slujirii. Orientarea spre marketing în multe biserici duce asta și mai departe, ștergând diferența dintre Cuvântul biblic și lumea, furând crucii lui Cristos pricina de poticnire și reducând credința creștină la niște principii și metode care aduc succes corporațiilor lumești.

Teologia crucii poate că este crezută, dar aceste mișcări o golesc de fapt de însemnătatea ei. Nu există altă evanghelie decât cea a înlocuirii lui Cristos în locul nostru prin care Dumnezeu i-a socotit lui păcatul nostru, iar nouă neprihănirea Lui. Pentru că El a purtat judecată noastră, acum noi umblăm în harul Său ca cei care suntem iertați pentru veșnicie, acceptați și înfiați ca copii ai lui Dumnezeu. Nu există alt temei pentru primirea noastră înaintea lui Dumnezeu în afara lucrării mântuitoare a lui Cristos; nici în patriotismul, dedicarea bisericească, sau decența noastră morală. Evanghelia declară ce a făcut Dumnezeu pentru noi în Cristos. Nu este despre ce trebuie să facem noi ca să ajungem la Cristos.

Teza a patra: Sola Fide

Reafirmăm că justificarea este doar prin har, doar prin credință și doar din cauza lui Cristos. În justificare, neprihănirea lui Cristos ne este imputată nouă că fiind singura posibilă satisfacere a dreptății perfecte a lui Dumnezeu.

Negăm că justificarea se sprijinește pe vreun merit ce poate fi găsit în noi, sau pe baza unei infuzii a neprihănirii lui Cristos în noi, sau că o instituție care susține că este o biserică dar care neagă "sola fide" poate fi recunoscută ca o biserică legitimă.

Soli Deo Gloria: Erodarea închinării teo-centrate

Oriunde în biserică unde a fost pierdută autoritatea biblică, unde Cristos a fost înlocuit, unde Evanghelia a fost deformată, sau unde credința a fost pervertită, a fost dintr-un motiv: interesele noastre le-au înlocuit pe cele ale lui Dumnezeu și noi facem lucrarea lui în felul nostru. Pierderea centralității lui Dumnezeu în viața bisericii de astăzi este obișnuită și regretabilă. Această pierdere permite transformarea închinării în spectacol, predicarea Evangheliei în marketing, credința într-o tehnică, a fi bun în a ne simți bine, și credincioșia în succes. În rezultat, Dumnezeu, Cristos și Biblia au căpătat o însemnătate mult prea mică pentru noi și rămân fără consecințe asupra noastră.

Dumnezeu nu există ca să satisfacă ambițiile, poftele umane, apetitul pentru consum sau interesele noastre spirituale private. În închinare trebuie să ne concentrăm atenția pe Dumnezeu în locul satisfacerii nevoilor noastre. Dumnezeu este suveran în închinare. Noi nu suntem. Îngrijorarea noastră trebuie să fie pentru Împărăția lui Dumnezeu, nu pentru imperiile, popularitatea sau succesul nostru.

Teza a cincea: Soli Deo Gloria

Reafirmăm că deoarece mântuirea este de la Dumnezeu și a fost îndeplinită de Dumnezeu, este pentru gloria lui Dumnezeu și trebuie să Îl glorificăm pe El întotdeauna. Trebuie să trăim întreaga noastră viață înaintea lui Dumnezeu, sub autoritatea lui Dumnezeu și doar spre gloria Sa.

Negăm că îl putem glorifica într-un mod potrivit dacă închinarea noastră este confundată cu spectacolul, dacă neglijăm Legea sau Evanghelia în predicarea noastră, sau dacă respectului de sine și împlinirii sinelui li se permit să devină alternative pentru Evangheliei.

Chemare la Pocăință și Reformă

Credincioșia bisericii evanghelice din trecut este în contrast puternic cu necredincioșia din prezent. Mai devreme în secolul 20, bisericile evanghelice au sprijinit un efort misionar remarcabil și au construit multe instituții religioase care să slujească Împărăției lui Cristos și cauzei adevărului. Acea a fost o vreme când comportamentul creștin și așteptările creștinilor erau în mod pronunțat diferite față de cele ale culturii. Astăzi de multe ori nu sunt. Lumea evanghelică își pierde azi fidelitatea biblică, zelul misionar și busola morală.

Ne pocăim de atitudinea noastră lumească. Am fost influențați de "evangheliile" culturii noastre seculare, care nu sunt evangheliile. Am slăbit biserica prin lipsa noastră de pocăință serioasă, prin atitudinea oarbă față de aceleași păcate în noi pe care le vedem în mod clar în alții și eșecul nostru fără scuză în a spune altora despre lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu făcută în Isus Cristos.

De asemenea chemăm înapoi cu seriozitate evanghelicii practicanți care au greșit și au deviat de la Cuvântul lui Dumnezeu în problemele discutate în această Declarație. Aceasta îi include pe cei ce declară că există speranță pentru viața veșnică aparte de credința explicită în Isus Cristos, pe cei care susțin că cei ce resping pe Cristos vor fi mai degrabă anihilați decât să îndure dreapta judecată a lui Dumnezeu prin suferință eternă, sau cei care susțin că evanghelicii și Romano-Catolicii sunt una în Isus Cristos chiar dacă doctrina biblică a justificării prin credință nu este crezută.

Alianța Evanghelicilor Mărturisitori cheamă pe toți creștinii spre considerarea implementării acestei Declarații în închinarea, lucrarea, viața și evanghelizarea bisericii.

De dragul lui Cristos. Amin.